

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 312/2020-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], toho času [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kirňakom, Vajanského 43, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4 T 48/2011 z 10. júna 2014, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 To 48/2014 zo 14. septembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 80/2017 z 23. apríla 2018, ako aj práva na rovnosť osôb pred súdom podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zásady rovnosti pred zákonom podľa čl. 20 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 To 48/2014 zo 14. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2018 poštou doručená ústavná s'ťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], toho času v [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 48/2011 z 10. júna 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 48/2014 zo 14. septembra 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 80/2017 z 23. apríla 2018 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“). S'ťažovateľ nepriložil k ústavnej s'ťažnosti žiadne prílohy a v jej závere uviedol, že plnomocenstvo a doplnenie s'ťažnosti zašle ústavnému súdu jeho právny zástupca.

2. Dňa 8. augusta 2018 bolo ústavnému súdu elektronicky doručené doplnenie ústavnej s'ťažnosti advokátom s'ťažovateľa, v ktorom namieta porušenie základného práva s'ťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na rovnosť osôb pred súdom zaručeného čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a zásady rovnosti pred zákonom podľa čl. 20 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom krajského súdu.

2.1 Dňa 9. augusta 2018 boli ústavnému súdu poštou doručené prílohy ústavnej s'ťažnosti, a to plnomocenstvo na zastupovanie s'ťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, osvedčenie právneho zástupcu o registrácii pre DPH, rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu. Pripojené plnomocenstvo, ktorým s'ťažovateľ ako splnomocniteľ

30. júla 2018 splnomocnil advokáta ako splnomocnenca a ktoré advokát sťažovateľa 3. augusta 2018 v plnom rozsahu prijal, je vymedzené „na podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. ITo/48/2014-1985- zo dňa 14.09.2016 a na zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o tejto ústavnej sťažnosti“.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a príloh k nej pripojených vyplynulo, že prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „prokurátor“) podal 19. mája 2011 na sťažovateľa a ďalšie dve osoby (ďalej spolu aj „obžalovaní“) obžalobu pre prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Rozsudkom okresného súdu č. k. 4 T 48/2011-365 z 24. mája 2012 (ďalej len „pôvodný rozsudok“) boli obžalovaní uznaní vinnými v zmysle podanej obžaloby.

3.1 Proti pôvodnému rozsudku okresného súdu podali obžalovaní aj prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 40/2012 zo 4. septembra 2012 tak, že pôvodný rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

3.2 Okresný súd po doplnení dokazovania a opätovnom vyhodnotení konania obžalovaných v rámci vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní konanom 10. júna 2014 rozhodol namietaným rozsudkom tak, že uznal obžalovaných vinnými zo spáchania prečinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Za uvedené konanie okresný súd uložil sťažovateľovi podľa § 189 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) a § 38 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 4 mesiacov nepodmienečne. Okresný súd zaradil sťažovateľa podľa § 48 ods. 2 písm. b)

a ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Okresný súd zároveň obžalovaným uložil podľa § 287 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) povinnosť zaplatiť poškodenému náhradu škody v sume 4 304,15 €.

3.3 Proti rozsudku okresného súdu podali obžalovaní aj prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozsudkom rozhodol a uznal obžalovaných vinnými z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Za uvedené konanie krajský súd uložil sťažovateľovi podľa § 189 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) a § 38 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 4 mesiacov nepodmienečne a podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Krajský súd zároveň obžalovaným uložil podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému náhradu škody v sume 4 304,15 €.

3.4 Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, a to proti všetkým výrokom (o vine, o treste, ako aj o náhrade škody) týkajúcim sa sťažovateľa podal sťažovateľ 28. júna 2017 prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Ako uvádza právny zástupca sťažovateľa v doplnení ústavnej sťažnosti, k tomuto názoru najvyšší súd dospel, keďže *„bolo zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvádzané obvinenými v podaných dovolaniach“*. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 10. júna 2018, k ústavnej sťažnosti ani k jej doplneniu však pripojené nebolo.

4. Sťažovateľ je toho názoru, že postupom súdov v trestnom konaní v dôsledku toho, že nebola zachovaná kontradiktórnosť konania a nestrannosť rozhodovania, keď *„súdu nešlo o zistenie skutočného stavu veci, ale jeho konanie smerovalo k jedinej veci, a to k môjmu odsúdeniu“*, boli porušené jeho v bode 1 označené základné práva.

4.1 Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta, že pôvodným rozsudkom okresného súdu bol uznaný vinným „iba v základnej sadzbe trestného činu vydierania, nakoľko súd konštatoval, že celá miera zavinenia mojej osoby nebola preukázaná a vzápätí po zrušení rozsudku Krajským súdom Prešov som bol odsúdený v celom rozsahu, aj keď sa na dôkaznej situácii nič nezmenilo, jedine sa oslabila dôveryhodnosť svedkov...“.

4.2 Podľa tvrdenia sťažovateľa „ďalším pochybením je ustálený následok ťažkej ujmy, hoci ju znalecký posudok vylučuje... Okresný súd v prvotnom rozsudku... neustálil zranenia ako ťažkú ujmu a vzápätí v novom rozsudku už ustáľuje iné závery, ktoré sa navzájom vylučujú.“.

4.3 Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že v pôvodnom rozsudku „ma súd považuje za pomocníka a vzápätí po zrušení rozsudku Krajským súdom Prešov (znova bez zmeny dôkaznej situácie) som podľa súdu už spolupáchateľ“, pričom je presvedčený, že „žiadnym spôsobom nenaplnil znaky spolupáchateľstva“.

4.4 V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že súdy nerešpektovali zásady ukladania trestov s ohľadom na dĺžku trestného konania, ktoré trvalo vyše šesť rokov, žiada priznať v súvislosti s tvrdeným porušením jeho práv primerané finančné zadost'účinenie v sume 20 000 € a zrušiť všetky namietané rozhodnutia.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ zúžil svoju pôvodnú argumentáciu, a smerujúc svoje námietky len proti rozsudku krajského súdu argumentoval, že sa nemožno stotožniť s názorom krajského súdu, že ak by aj sám na základe svojho presvedčenia vyhodnotil rovnaké dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, nemohol zrušiť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa s poukazom na § 321 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej upriamil aj na tú skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní už v rámci prípravného konania zásadne pochybili, keď vzhľadom na časový odstup od údajného spáchania skutku do času jeho oznámenia polícii nebola vykonaná obhliadka údajného miesta trestného činu.

5.1 Sťažovateľ je toho názoru, že po tom, čo bola vec vrátená prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, nedošlo k odstráneniu ani len jedného podstatného rozporu, ktoré vytýkal krajský súd, a preto bol pre neho rozsudok okresného súdu „prekvapivý, ale predovšetkým nezrozumiteľný“.

5.2 Sťažovateľ vo veci konajúcim všeobecným súdom vytýka nesprávnosť právneho posúdenia skutku, ktoré má vychádzať zo samotného dokazovania, pričom adresné výhrady vznáša proti dôveryhodnosti poškodených, ako aj proti nesprávnemu posúdeniu otázky spolupáchateľstva u sťažovateľa. V doplnení ústavnej sťažnosti ďalej namieta porušenie zásady kontradiktórnosti, čo odôvodňuje nadmernou iniciatívou súdu pri dokazovaní.

5.3 Vzhľadom na všetky už uvedené argumenty sťažovateľ považuje namietaný rozsudok krajského súdu za arbitrárny a nepreskúmateľný, pričom je presvedčený, že tento súd rozhodol v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, bez akejkoľvek racionálnej, konzistentnej a všeobecne akceptovanej argumentácie, čo považuje za prejav svojvôle.

5.4 Sťažovateľ napokon namieta aj porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, pretože podľa neho odvolací súd bez akejkoľvek racionálnej, konzistentnej a všeobecne akceptovanej argumentácie uviedol, že rozsudok kresného súdu nemôže ani on ako súd odvolací zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí rovnaké dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

6. S poukazom na uvedené právny zástupca sťažovateľa v doplnení ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ], SR, t.č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť pred súdom a práva byť spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom zaručené čl. 14 ods. 1 Prílohy č. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, základné právo na rovnosť pred zákonom zaručené čl. 20 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 To/48/2014-1985- zo dňa 14.09.2016 porušené boli.

II. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 To/48/2014-1985- zo dňa 14.09.2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 390,50 € na účet advokáta... vedený v... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

7. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije

aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

12. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15.1 Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15.2 Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

15.3 Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

15.4 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15.5 Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

16. Podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné...

17. Podľa čl. 20 charty pred zákonom sú si všetci rovní.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 49 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta a relevantne ústavnoprávne odôvodňuje iba porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na rovnosť

osôb pred súdom podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zásady rovnosti pred zákonom podľa čl. 20 charty rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 48/2014 zo 14. septembra 2016.

20. K porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že:

- okresný súd v priebehu konania porušil zásadu kontradiktórnosti a nestrannosti,
- okresný súd po zrušení pôvodného rozsudku sprísnil kvalifikáciu skutku a uznal sťažovateľa vinným z obzvlášť závažného zločinu vydierania spáchaného formou spolupáchateľstva, pričom následkom jeho konania mala byť spôsobená ťažká ujma na zdraví poškodeného,
- okresný súd pochybil, keď pri ukladaní trestu nezohľadnil dĺžku trestného konania,
- krajský súd nesprávne právne posúdil kvalifikáciu skutku, otázku spolupáchateľstva sťažovateľa, a tým aj jeho konečné odsúdenie, ako aj výšku trestu.

III.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a práv vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv rozsudkom okresného súdu

21. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie označených práv sťažovateľa smeruje proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 48/2011 z 10. júna 2014, nie je daná právomoc ústavného súdu.

22. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

23. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút odvolania (§ 306 a nasl.) poskytuje priestor na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového všeobecného súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

24. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu v rámci odvolania proti rozsudku okresného súdu. Ochranu jeho právam zaručeným ústavou bol teda oprávnený a zároveň povinný poskytnúť druhostupňový súd. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využil a krajský súd o ňom riadne rozhodol. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 48/2011 z 10. júna 2014. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

25. Nad rámec predstavenej argumentácie ústavný súd vnáša do pozornosti, že vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti zároveň pripadalo do úvahy aj jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná bez právneho zastúpenia, keďže plnomocenstvo na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom bolo advokátovi sťažovateľom udelené len na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a práv vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv rozsudkom krajského súdu

26. Sťažovateľ celkom zjavne odvíja lehotu na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozsudku krajského súdu od doručenia uznesenia najvyššieho súdu, ktoré prevzal 10. júna 2018. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na poslednú vetu § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje lehotu

na podanie ústavnej sťažnosti za zachovanú aj vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu.

27. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti z 8. augusta 2018 namieta a relevantne ústavnoprávne odôvodňuje iba porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na rovnosť osôb pred súdom podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zásady rovnosti pred zákonom podľa čl. 20 charty rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu vzhľadom na znenie pripojeného plnomocenstva, ako aj s ohľadom na právny zástupcom sťažovateľa zredukovanú argumentáciu len v uvedenom, limitovanom rozsahu namietaných práv.

28. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

29. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

30. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také

odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

31. Ďalším z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany.

32. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

33. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

34. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami zaručenými ústavou a právami vyplývajúcimi z medzinárodných zmlúv. Ústavný súd vykonal uvedený prieskum v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

35. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

36. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o porušení zásady kontradiktórnosti, krajský súd v namietanom rozsudku ústavne udržateľným spôsobom vysvetlil, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie potrebné. Podľa názoru krajského súdu už nie je zrejmý dôkaz, ktorý by mohol napomôcť objasneniu vecí

a vykonanie ktorého by bolo reálne možné. Rozsah vykonaného dokazovania považuje za zrejmý z obsahu predloženého spisového materiálu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom okresný súd mal podľa názoru krajského súdu vykonať hodnotenie získaných dôkazov adekvátne, úplne, vecne správne a zákonne konformným spôsobom.

37. V súvislosti s námietkou prezentovanej v ústavnej sťažnosti, ktorá sa týka nesprávneho právneho posúdenia konania sťažovateľa, v tomto ohľade je možné poukázať na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, z ktorého zrozumiteľne vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa. Konkrétna podrobná vysvetľujúca argumentácia krajského súdu reagujúca na námietky sťažovateľa sa nachádza na stranách 16 až 18 rozsudku krajského súdu a keďže označené časti rozsudku sú sťažovateľovi známe, ústavný súd nepovažuje za hospodárne ich opakovať a na ich obsah odkazuje.

38. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že krajský súd pochybil pri ukladaní trestu, ústavný súd aj v tejto súvislosti odkazuje na znenie rozsudku krajského súdu, ktorý na stranách 18 až 21 detailne vysvetlil všetky rozhodujúce skutočnosti, ktorými sa všeobecné súdy spravovali pri ukladaní konkrétneho druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k sťažovateľovi. Aj tieto argumenty podrobil ústavný súd ústavnoprávnemu prieskumu, pričom nezistil žiadne také skutočnosti, na základe ktorých by mohli byť posúdené ako defektné na zákonnej, tobôž nie ústavnej úrovni.

39. Ústavnú sťažnosť tak v tejto časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu sa javí v danej veci ako dostatočná a presvedčivá, nenesie známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, sama osebe neznamena porušenie ním označených práv.

40. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo svojom rozsudku vyčerpávajúcim a ústavne akceptovateľným spôsobom uviedol, z akých dôvodov zrušil rozsudok okresného súdu a následne sám rozsudkom rozhodol. Krajský súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých skutkových zistení uznal

sťažovateľa vinným z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu vydierania spáchaného formou spolupáchateľstva a prečo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 4 mesiacov nepodmienečne. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základných práv sťažovateľa zaručených ústavou, resp. dohovorom a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

41. K sťažovateľom označenému článku medzinárodného paktu ústavný súd uvádza, že obsah čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu je obdobný s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy. S poukazom na body 39 a 40 odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd preto konštatuje absenciu príčinnej súvislosti aj medzi namietaným porušením práva sťažovateľa podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu a namietaným rozsudkom krajského súdu.

42. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie zásady rovnosti pred zákonom podľa čl. 20 charty rozsudkom krajského súdu, ústavný súd uvádza, že táto zásada predstavuje všeobecnú zásadu práva Európskej únie ustanovenú v čl. 20 charty a je konkretizovaná prostredníctvom zásady zákazu diskriminácie uvedenej v čl. 21 ods. 1 charty. Aplikačný vzťah čl. 20 a čl. 21 ods. 1 charty má teda obdobnú podstatu, ako je tomu v prípade čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

43. O čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd stabilne judikuje, že tieto ustanovenia súhrne vyjadrujú podstatu základných práv a sú to ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu byť zásadne priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach (I. ÚS 59/97, II. ÚS 85/07). Ústavný súd nevidí dôvod pojať odlišný postoj k čl. 20 charty, a to aj s ohľadom, že sťažovateľ nijako neodôvodnil, ako by mal rozsudok krajského súdu súvisieť s právom Európskej únie, a taká okolnosť nevyplýva ani zo samotného rozhodnutia všeobecného súdu, a preto ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

44. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zásady podľa čl. 20 charty, ktorých vyslovenia porušenia

sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedených dôvodov ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a práv vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv uznesením najvyššieho súdu

45. Ústavnú sťažnosť v tejto časti treba odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

46. Ústavný súd v tejto súvislosti v úvode rekapituluje, že zástupca sťažovateľa pred ústavným súdom pripojil plnú moc na zastupovanie sťažovateľa, ktorého rozsah bol vymedzený výlučne na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu a na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom o tejto sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa tak formálne nedisponoval mandátom od sťažovateľa na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu a toto rozhodnutie ani k podanému doplneniu ústavnej sťažnosti v prílohe nepredložil.

47. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) a ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv a pripojenia kópie právoplatného rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd, ako aj § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

48. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania platí najmä

v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené zvoleným advokátom.

49. Je nutné tak upriamiť pozornosť na skutočnosť, že sťažovateľ, riadne zastúpený advokátom, v doplnení ústavnej sťažnosti formuloval petit, ktorým sa dožaduje vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zásady rovnosti pred zákonom podľa čl. 20 charty namietaným rozsudkom krajského súdu, žiada zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a svoju argumentáciu v ústavnej sťažnosti upriamuje výhradne proti rozsudku krajského súdu, ktorý ústavný súd preskúmal (pozri bod III.2 tohto uznesenia).

50. Pokiaľ ide o namietané uznesenie najvyššieho súdu, v samotnej ústavnej sťažnosti, ako i v jej doplnení absentuje právne relevantná argumentácia obsahujúca tvrdenia o porušení sťažovateľových práv týmto rozhodnutím. Ústavný súd zároveň v tejto súvislosti opätovne prízvukuje, že uznesenie najvyššieho súdu nebolo k ústavnej sťažnosti priložené, a vzhľadom na to, že plnomocenstvo bolo sťažovateľom udelené len na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti zároveň pripadalo do úvahy aj jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná bez právneho zastúpenia.

51. Ústavný súd, iniciatívne dbajúc na materiálnu ochranu ústavnosti, však napriek tomu preskúmal aj túto časť ústavnej sťažnosti a zhodnotil relevantnosť sťažovateľom prednesenej argumentácie. Súčasne poznamenáva, že z vlastnej rozhodovacej činnosti (pozri uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 133/2020-10 zo 16. apríla 2020) je mu známe uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa (ako aj ďalších dvoch obžalovaných) odmietnuté, pričom je z neho zrejmé, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti opakuje námietky, ktoré už uplatnil vo svojom dovolaní.

52. Ústavný súd v tejto súvislosti v konkrétnostiach poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia namietaného uznesenia, v ktorom najvyšší súd skúmal a následne hodnotil opodstatnenosť sťažovateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 371

ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Vo vzťahu k porušeniu práva na obhajobu v súvislosti s priebehom dokazovania, keď nemalo dôjsť k vykonaniu obhliadky miesta činu a nebol vypočutý ani svedok ■■■■, najvyšší súd poukázal na časové súvislosti, pre ktoré nebolo účelné tomuto dôkaznému návrhu vyhovieť, pričom zároveň konštatoval, že výsluch svedka ■■■■■■ bol vykonaný na hlavnom pojednávaní 6. októbra 2011, pričom obvineným, ako aj obhajcom bolo umožnené klásť uvedenému svedkovi otázky. Ďalej najvyšší súd zdôraznil, že pri namietaní dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemožno namietat' správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo nebolo sťažovateľom rešpektované, keďže tento v dovolaní namietal vzájomné rozpory vo výpovediach svedkov a poškodených a hodnotil ich vierohodnosť, čo vo svojom dôsledku zasahuje skutkovú stránku veci.

53. V závere najvyšší súd v namietanom uznesení uvádza, že *„na základe zisteného skutkového stavu bolo konanie obvinených správne právne kvalifikované ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., keďže napĺňa všetky obligatórne znaky uvedeného trestného činu (tak základnej, ako aj kvalifikovanej skutkovej podstaty), pričom v podrobnostiach možno odkázať na podrobné a vecne správne odôvodnenie odvolacieho súdu, uvedené na str. 16 - 18 napadnutého rozsudku“.*

54. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrajovo tvrdí, že aj najvyšší súd namietaným uznesením porušil jeho základné práva zaručené ústavou, nemožno sa s týmto tvrdením sťažovateľa stotožniť vzhľadom na chýbajúcu ústavnoprávnu argumentáciu, ako aj na ústavnú udržateľnosť namietaného uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd v uznesení sp. zn. IV. ÚS 133/2020 konštatoval: „Najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa (ako aj ďalších obžalovaných, pozn.) odmietol“ a „právny záver najvyššieho súdu... nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle...“. Vzhľadom na uvedené je treba ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

55. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) a písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

56. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu